AKBABA

2

İÇİNDEKİLER

UCUZ ADAMLA
Yusuf Ziya Ort

TÜRK OPERA
ve
YARININ TİYATRO
Prof. Karl Eber

SON TREN
«Hikâye»
Ercüment Ekrem T

SU
«Şiir»
Nurettin Artam

KUŞLU NALIN
«Roman»
Hikmet Feridun E

HÜSEYİN RAHM
GÜRPINAR

Ömer Seyfettin

Sinema, Karikatür
Mizah

20
KURUŞ

Finlandiya

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASİ, FİKİR, SANAT, MİZAH MECMUASI

SAHİBİ:
Yusuf Ziya ORTAÇ

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47
Telefon: 2.129

ABONE
Türkiyenin her tarafı için: Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.
Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

16 Mart, 1944 — Perşembe

Sayı: 2

Gelecek Sayıda:

Komik
KEL HASAN
Yazan:
REŞAT NURİ GÜNTEKİN

YİRMİ DÖRT SAAT
Yazan:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

CEMAL REŞİT'İN YENİ ESERİ:
Hâtıradan İbaret Kalan Şehirde Ziyaretler

Büyük Romancı Hüseyin Rahmi Gürpınar öldü

Büyük romancı merhum Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın son resmi

Tam elli altı yıl, kaleminden mürekkep soyadı gibi çağladıktan sonra, Hüseyin Rahmi Gürpınar, Heybeliadadaki köşkünde, bir son nefesle çam rüzgârlarına karıştı, gitti.

1864 de Aksarayda doğan Hüseyin Rahmi, hünkâr yâverlerinden binbası Sait Beyin oğluydu. Daha sonraları babası liva rütbesile paşa olmuştur.

İlk romanı Sık, 1888 de yazılmıştı. Onun ilk cevherini sezen Ahmet Mithat Efendi oldu.

Pek kısa bir zaman, ufak tefek devlet memurluklarında bulunan Hüseyin Rahmi, bütün hayatınca, edebiyatın en sadık çocuğu olmuş ve yarım asrı aşan koskoca bir ömür içinde ondan ayrılmamıştır.

Hüseyin Rahmi Gürpınarda en canlı ve mümtaz vasıf kalem iffeti idi. O, hiç bir devirde, hiç bir menfaat karşılığı kalemini satmamış, kiralamamıştır. Geçen umumî harpte, bir makalesi için devlet tarafından teklif edilen beş yüz altın lirayı, teklifi Türk milletinin menfaatine uygun bulmadığı için reddetmişti.

Yalnız kalemine davanarak yürüdüğü tam seksen yıllık hayat yolunda, Hüseyin Rahmi Gürpınarın bir tek çarpık adım attığı gösterilemez.

Hüseyin Rahmi Gürpınar, yazı hayatını dolduran yılların sayısınca eser vermiş büyük çapta bir Türk romancısıydı. Eserlerinde de yüzde yüz bir İstanbul çocuğu olan üstat, hayatı, bazan romantik bir bakışla, bazan müstehzi bir hiciv gözile görmüştür..

Abdülhak Hâmit, ondan bahseden bir manzumesinde:

Sen iken Türklerin Emil Zolası,
Ne demek kale almamak üdeba!

diyor.

Şimdi, bütün ömrünü üzerinde geçirdiği Ada topraklarının altında yatan Hüseyin Rahmi Gürpınarın mânevî varlığı önünde, Akbaba saygı ile eğilir, Tanrıdan rahmet diler.

AKBABA

Hüseyin Rahmiden Vecizeler:

Her yumurta tavuk olaydı dünya geniş bir kümese dönerdi!

■ ■ ■

Kadınların aklı, başlarındaki şapkadan bellidir!

■ ■ ■

Dünyanın en cesur insanı kendisine reçete yazabilen doktordur!

HER HAFTA

UCUZ Adamlar!

Tarlada çalışacak rençberden, yapıda çalışacak ırgattan bahsetmiyorum. Ucuz adam, inancını bedavaya satan adamdır. Mevki sahibi, şöhret sahibi, para sahibi adam!

Büyük lokantaların beyaz keten örtülü, kesme kristal kadehlerle süslenmiş masaları başında yemeklerini yiyen tanıdık çehreler görüyorum: Tırnaklarında bile sıhhat parlayan, ufkî bakışlı, kaşları dargın bir namusla çatılmış bu tok sesli müşterileri seyrediniz:

İşte, garson, asîl iştihalarının huzuruna tabaklar, tabaklar, tabaklar getiriyor... Bu tabaklarda, dinin memnu meyveleri yerine kanunun memnu lokmaları vardır: Baklavalar, börekler, tel kadayıfları, tulumba tatlıları ve... Kabarmış süt köpüğü kadar beyaz ve yumuşak francalalar!

Kör gırtlağını devlet yasağından üstün tutan bu adamlar kimlerdir?... Devlet yasağını herkesten iyi bilmesi gereken emekli, emeksiz, devlet ve millet adamları!

İşte benim ucuz adamlarım bunlardır: Duygularını, inançlarını, yasalarını bir lokma böreğe, bir dilim baklavaya satan ucuz adamlar!

Tarih çapında büyük Türk milleti, ne çekiyorsa, bu ucuz adamlar yüzünden çekiyor.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıkıntı

Avrupa, karadan, denizden, havadan, gece gündüz bombardımanlarla yıkılıyor.

Biz seviniyoruz : çok şükür vatanımız bu yıkıntılardan uzak diye !

Öte yanda gazetelerimiz yazıyor : Toprak Ofisinde suiistimal . . . Postada suiistimal . . Ekmek karnesi suiistimali . . . Şantajcıların muhakemesi . . Ölülerin çiğerlerini yiyen adam ! . .

Heyhat ! . . Bu manevi yıkıntılar, acaba o maddi yıkıntılardan daha mı hafif ?

Gazetelerden: Japonlar ellerine geçen esirleri öldürüyorlarmış..

Japonyada es'rler kampı !

İster Bendeniz

Sayın Hariciye Vekilimize

"Ruzigârın şiddetinden dalgalandı Akdeniz„
Zâtinizden nimet-i sulh ister ancak bendeniz !
Hâtırı-ı târihe kalsın ey Vekilim senden iz :
Zâtinizden nimet-i sulh ister ancak bendeniz !

Doğru yol var : Öyle ben sağlıkla solluk, istemem !
Öyle bin lânet yumurtlar kanlı folluk istemem !
Eski nimet, eski lezzet, eski bolluk istemem !
Zâtinizden nimet-i sulh ister ancak bendeniz !

Çimdik

BİZDE OPERA VE YARININ TİYATROSU

Şimdiye kadar yalnız Ankara ile İstanbuldan eleman seçiyorduk. Halbuki, büyük istidatlar yurdun her yerine dağılmış bulunuyor. Bu toprakta gizli cevherleri bulup meydana çıkarmak lâzım...

Gayem, şu barış halindeki mesut sanat toprağına ektiğim millî tohumların filizlendiğini görerek bahtiyar olmaktır.

Profesör: Karl Ebert

Konservatuvarın provalara tahsis edilen küçük sahneli salonunun kapısı önünde, beynelmilel bir adamla konuşmanın heyecanı içinde, dakikaları sayarak sabırsızlanıyorum..

Prova bitti. Artistler çıktıktan sonra Profesör Karl Ebert, yanında pek sevdiği asistanı Ertuğrul'la, kapıda göründü; beni müfrit bir nezaketle karşıladı.

Önce kendisinden yarının tiyatrosunun nasıl olacağı hakkında fikrini sordum. O, kendisini o kadar içimizde hissediyor ki, gayri ihtiyarî, Türk tiyatrosu hakkındaki ikinci sualimle ilgilendi ve daha evvel bunu cevaplandırmaya başladı:

— Ben, dedi (Türkiyede opera kura cağım) dediğim zaman bana gülmüşler, «Böyle şey olmaz, olsa da yaşamaz» demişlerdi. Fakat Türk gençlerinin sanata olan büyük istidadı ve halkın tiyatro zevkinin inceliği bana davamı kazandırdı, ilerisi için hayal sukutuna uğramıyacağıma beni inandırdı.

Hakikaten Türkiyeye ilk geldiğimde bu kadar yüksek kabiliyetlerle karşılaşacağımı ummuyordum... Türkiyenin benden önce de mazisi olduğu için, bu işte önderlik edenler faaliyet göstermişler, ortaya eserler koymuşlar. Ancak, ben gelinceye kadar başlamamış olan operaya seyircilerin pek kısa bir zamanda uyanan, gittikçe de artan ilgisine hayran kaldım.

Şimdiye kadar hem opera, hem tiyatro için yalnız Ankara ile İstanbuldan eleman seçiyorduk. Halbuki büyük istidatlar yurdun her yerine dağılmış bulunuyor. Bunun için bu toprakta gizli cevherleri bulup meydana çıkarmak lâzım... Bundan sonraki işimiz bu olacak ve sahnemize katılan her yeni istidat, tiyatromuzun seviyesini biraz daha yükseltecek... Yalnız bu istidatları sanat çatısı altında toplamak için, gazete ve radyo gibi propaganda vasıtalarından, bambaşka yollarla, reklâme etmek gerektir: Bu, işin cazibesini sahnede canlı örnekler, temsillerle göstererek kendilerinde tiyatro aşk ve heyecanını canlandırmakla olur. Zaten tiyatro servisini yalnız heveslilere değil, yurdun her köşesine aşılamak da konferanslardan, makalelerden çok, aksiyonla temin edilir. Bunu lâyıkiyle yapmak için henüz eksiklerimiz var, ama bunu ileride daha şümullü, daha geniş ölçüde tatbik imkânını bulacağız.

Tiyatro ile operanın 300 yıllık bir mazisi var... Avrupa'da, Amerika'da bu sahadaki faaliyet, yalnız sanat meşalesini elden ele geçirmekten ibaret... Yeni bir şey hemen hemen yok gibidir: Öğretmenden öğrendiğini kendi talebesine öğretmek... kimi (Karûzo) yu taklit eder, kimi (Cigli) nin tesiri altında kalır:

Halbuki Türkiyenin ne müstakbel opera sanatkârları, ne de namzetleri için böyle bir tehlike görmüyorum:

Bu çocukların çoğu hayatlarında bir opera temsili görmüş değildir. Ve ancak kendi kendilerinin modeli olarak bakir bir halde yetişme yolunu tutmuş bulunuyorlar.

Sanat âleminde böyle Tradisyon görmeden çalışıp başarı kazanmak, eser vermek güç ve nadir raslanır hâdiselerdendir.

Bu elemanlar, hayatiyetini kendi toprağında alan fidanlardır, ben onlara su veren, lüzumsuz yerlerini kesip budayan bir bahçıvandan başka bir şey değilim.

Şurasını da söyliyeyim ki, Türk tiyatrosu bütün kuvvetini mütemadiyen bir ecnebiden alamaz: Zamanla Türk eserleri vererek, Türk rejisörlerin idaresinde faaliyetini genişletecek olan Türk sahnesi, dünya ölçüsünde kendi payına düşen parlak rolü oynıyacaktır.

Gayem, şu barış halindeki mesut sanat toprağına ektiğim millî tohumların filizlendiğini görerek bahtiyar olmaktır.

Bundan sonra geniş bir nefes alan Profesör, gülümseyerek, «Şimdi ikinci sorunuza gelelim» dedi ve sözlerine şunları ilâve etti:

— Bu eşi görülmeyen harb, ortaya o kadar büyük, karışık meseleler attı ki... Bu, yalnız politika sahasında değil, her şey her yönden çetin safhalara giriyor.. Bu âlemşümul sarsılmadan sonra, barışa kavuşulduğu zaman da, daha muazzam ve içinden çıkılmaz meselelerle karşılaşacağız şüphesiz. Bu meyanda edebiyat ve tiyatroda belirecek sanat hareketlerini şimdiden tasarlamak boştur.. Bu değişikliklerin, sürprizlerin ne olacağını bugünden kimse kestiremez..

Tiyatro Şekspir'den sonra edebiyatın aynası idi. Bugün arz bir kaos manzarası gösteriyor; Dramatik edebiyat da muhakkak ki bu Kaosu, harb sonrası kendi aynasından çok enteresan bir şekilde aksettirecek ve sanata yeni yolu gösterecektir.

Bu sanatın, sanat eserlerinin alacağı yeni şekli de artık yeni bir Şekspir yazabilir. Bu Şekspir'in Türkiyeden çıkması da beni çok sevindirir elbet...

Büyük bir salâhiyetin ağzından dinlediğim bu kıymetli sözler için aziz Profesöre tekrar tekrar teşekkür ederek ayrıldım.

Ahenkli sesi, sevimli ve mültefit yüzü, kuvvetli fikirlerile benliğime dolan ve beni günlerce düşündüreceği muhakkak olan bir insandı bu!

Ankara: 24/2/1944

İbrahim Delideniz

Sular

Akıp köpüren sular, köpürüp akan sular.
Dağlardan kayaları peşine takan sular,

İnmeyüp yuvarlanan, atlamayıp çağlayan,
Bir yamacın bağrını bir ovaya bağlayan;

Yavaş yavaş durulan, kendine gelen sular,
Damla damla toprağın içini delen sular...

Sizden de, benim gibi, sonunda kalmıyor iz,
Beni toprak yok eder, sizi de içer deniz...

Nurettin Artam

Ömer Seyfeddin

6 mart 1920, Ömer Seyfeddin'in ölüm günüdür. Onun, genç vücudunu toprağa, aziz hâtıralarını kalbimize gömeli yirmi dört yıl oluyor.

36 yaşında sönen bu zekâdan, hâlâ taptaze yaşayan ciltler dolusu hikâye var.

Ömer Seyfeddin, Rumelide, Yakorit dağlarında edebiyatın meçhul askeri, bir genç zabitken, Türk dilini Arap ve Acem kelimelerinden, kaidelerinden kurtarmayı düşündü.

Düşündü ve muvaffak oldu.

Bu muvaffakiyet, inanmış adamın, ne kadar yalnız, ne kadar kimsesiz olursa olsun, ne kadar kuvvetli olduğunu gösterir.

Ömer Seyfeddin, işte bu iman kuvvetile çarpıştı ve muvaffak oldu.

Günün birinde, her an değişen sanat telâkkileri, belki onun eserlerini hafızalardan silecek, hikâyelerini modası geçmiş, okunmaz birer eser haline koyacaktır.

Fakat, Yakorit dağlarından Ali Canib Yönteme gönderdiği mektubu Türk dilinde bir ihtilâl beyannamesi olan Ömer Seyfeddin, o bayrak adam yüz yıllar sonra da nesillerin hafızasında saygile yaşıyacaktır.

Antigon temsilinden bir sahne

EDEBİYAT

Yeni Şiir ve Yeni Şair

Şiir, yazıdan eskidir. İlk çağın sihirbaz şairleri, şiire, raksı ve musikiyi de katarlardı. Gerçi, o uzak asırlardan sonra raks ve musiki, şairin bünyesinden ayrılıp mısraların bünyesine karışmışsa da, şiir, hâlâ kâğıttan çok hafızalarda yaşıyor.

Edebiyatın halis çocukları, Fuzulî denince, Bâki denince, Nedim denince, Tevfik Fikret denince, Yahya Kemal denince, Ahmet Hâşim denince, Faruk Nafiz. Orhan Seyfi, Kemaleddin Kamu, Behçet Kemal, Ömer Bedreddin denince, onları mısra mısra, beyit beyit, kıta kıta, yanlışsız, eksiksiz, kusursuz, ezbere tekrar ederler. Çünkü o şiirler, ustalarının ellerinde artık tembel hafızaların bir ihmal oyunu ile değişemiyecek kadar katî şekillerini almışlardır.

Fakat siz, yeni şiirin, bir orta oyunu tekerlemesine dönen:

Yazık oldu Süleyman Efendiye!

sinden başka hafızalara yerleşmiş tek satırını duydunuz mu?.. Çünkü yeni şiir, o kılıksız, o çapaçul, o hiç bir sanat nizamına tabi olmıyan varlığile, her okunuşta alt üst olmağa müsait bir perişanlık örneğidir.

Her güzel şiiri, satır satır dimağının sayfalarına geçiren insan hafızası, vezinsiz kafiyesiz yeni şiir karşısında, üzerine tek kelime düşmemiş bir kâğıt kadar bembeyaz duruyor.

Demek, onu bizden evvel reddeden bir şey var: Tabiat!

«*Şiir eski bir sanattir*» diyen Proust'a hak vermeliyiz. Her yeni şair, mutlaka bu eski sanatın çocuğu olacaktır: İşte, gazel kadar eski bir şiir cinsinde bile yeni olan Yahya Kemal!

Yeni şiir ve yeni şair..

Biraz misaller üstünde konuşalım.

İşte, yeni şair size ölümden bahsediyor:

Şimdi o başka bir dünyada,
Çorapsız, ayakkapsız,
Ve gazsız;
Burada olduğu gibi.
Yalnız akşamları gazete satmıyor.

Bu, yaz kış, kaldırımlar üstünde rastladığımız yarı aç ve yarı çıplak bir müvezzi çocuğun ölümüdür.

Yeni şair, her akşam gazetesini alırken, o çocuk gözlerde hayatın biraz daha ışıklarını kıstığını görüyor.

Şuur altı dünyasında biriken bu acı, günün birinde bir ölüm şiiri olacak.

Fakat nerede o şiir?

Şairin bize verdiği bu satırlar, bir şiir defterine değil, ancak bir not defterine ait olabilir: O kırık dökük satırlar, büyük bir sanatkâr cehdile bir şair mizacından geçecek ve nazmın füsununa bürünerek mısralaşacak.

Her edebî devir, kendi lisan yapısı ve eda çerçevesi içinde, bunu böyle yapmıştır.

Bâki, Kanunî Süleymanın ölümü için yazdığı mersiyede:

Hurşide baksa gözleri halkın dolagelür,
Zira görünce hâtıra ol mehlika gelür!

Mısralarile Kanunî çapında bir padişahın ölümü karşısında duyulan millî matemi canlandırıyor.

Fatma Hanıma bir (Makber) dolusu ağlayan Abdülhak Hâmid:

Sen öldün, ölüm güzel demektir.
Ölsem yaraşır gamınla her gün!

Mısralarile refikasına olan büyük sevgisini Hâmidce anlatıyor.

Tevfik Fikret, mezarı çöllerde kalan hemşiresi için:

Bir diken belki delili kabrin,
Develer belki ziyaretçilerin!

diye ağlıyor.

Cenab Şahabeddin, bir genç kız için yazdığı mersiyede:

Böyle ezhârı hüsnü bel'ederek
Bâri toprak biraz güzellense!

Diye acı bir tecahül yapıyor.

Yahya Kemal, Rindlerin ölümünde:

Ölüm âsude bahar ülkesidir bir rinde,
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter.
Ve serin selviler altında yanan kabrinde,
Her seher bir gül açar, her gece bir bülbül öter.

mısralarile ölümü güzelleştiriyor.

Baudelaire'in, La mort des pauvres' unu okuyunuz. Fakirler için ölümün mânâsını şair ve sanatkâr kudretinin ebedileştirdiği şu mısralarla nasıl anlatıyor:

C'est un Ange qui tient dans ses doigts magnétiques
Ses sommeil et le don des reves extatique,
Et qui refait le lit des gens pauvres et nus;

Dikkat ediniz: ölüm mevzuu karşısındaki şu birkaç satırlık örneklerdeki bütün devir ayrılıklarına rağmen müşterek bir nokta vardır: Duyguya, düşünceye şekil ve nizam veren o ilâhî sanatkâr cehdi...

Hiç bir edebiyat, evet, ne divan edebiyatı, ne tanzimat, ne edebiyatı cedide, ne hece nesli, ne şark, ne garp — şu esir Fransayı satan serseriler edebiyatı müstesna — hiç bir edebiyat, mısralarını okuyucunun huzuruna böyle don gömlekle çıkarmıyor! Yeni şiir ve yeni şair... Bu bahse devam edeceğiz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Zelzele Felâketzedeleri Menfaatine

Şan ve Siyano Resitali

Bayan Edwina Eustis

Bayan Marion Carley

Amerikanın iki büyük musiki sanatkârı, ikisi İstanbulda, biri Ankarada olmak üzere, zelzele felâketine uğrıyan yurddaşlarımız için üç konser verdiler.

Dünya çapında iki sanat kıymeti olan genç bayanlara, millî acımıza karşı gösterdikleri yakın şefkatten dolayı şükranlarımızı bildirirken, Akbaba ressamı tarafından yapılan iki imzalı resimlerini neşrediyoruz.

İKİ KELİME

18 Mart, Perşembe. Matbuat Cemiyetinde toplantı var. Babıali yokuşundaki, aşı boyalı, eski Akşam binasının üşt katında o gün istikbal konuşulacak.

Nezaretlerden de birer mümessil istenmiştir.

İkindiye doğru müzakere başlıyor. Birçok ağızlardan tek kelime işitiyoruz: Manda!..

Amerika mandası, işgal altındaki İstanbul için hayal kadar güzeldir.

Herkes söylüyor: Otuz iki dişini otuz iki bıçak gibi bileyen meşhur muhalifler; memleketi, Namık Kemal edebiyatı ve Ömer Naci hitabetile kurtarmağa çalışan meşhur hatipler!

Susan bir kişi var: Salonun en kuytu köşesinde, iki siyah ışık damlası gözleri başka bir dünyaya bakan, zarif yapılı bir erkânıharp miralayı... Bu, Harbiye Nezaretinin mümessilidir.

Belâgat, hızını alıp sustuktan sonra, salonun gözleri ona çevriliyor:

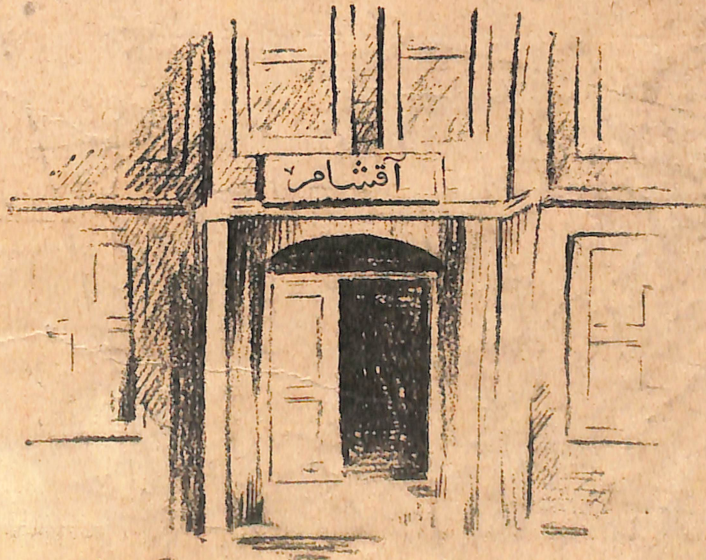
— Ya siz ne dersiniz?

O, telâşsız, kat'i, iki kelime ile cevap veriyor:

— Anadoluya sormalı!

Matbuat Cemiyetinde, saatlerce yarışan nutukların hiç birisine benzemeyen bu iki kelimeyi, o gün, miralay İsmet Bey söylemişti.

Y. Z. O.

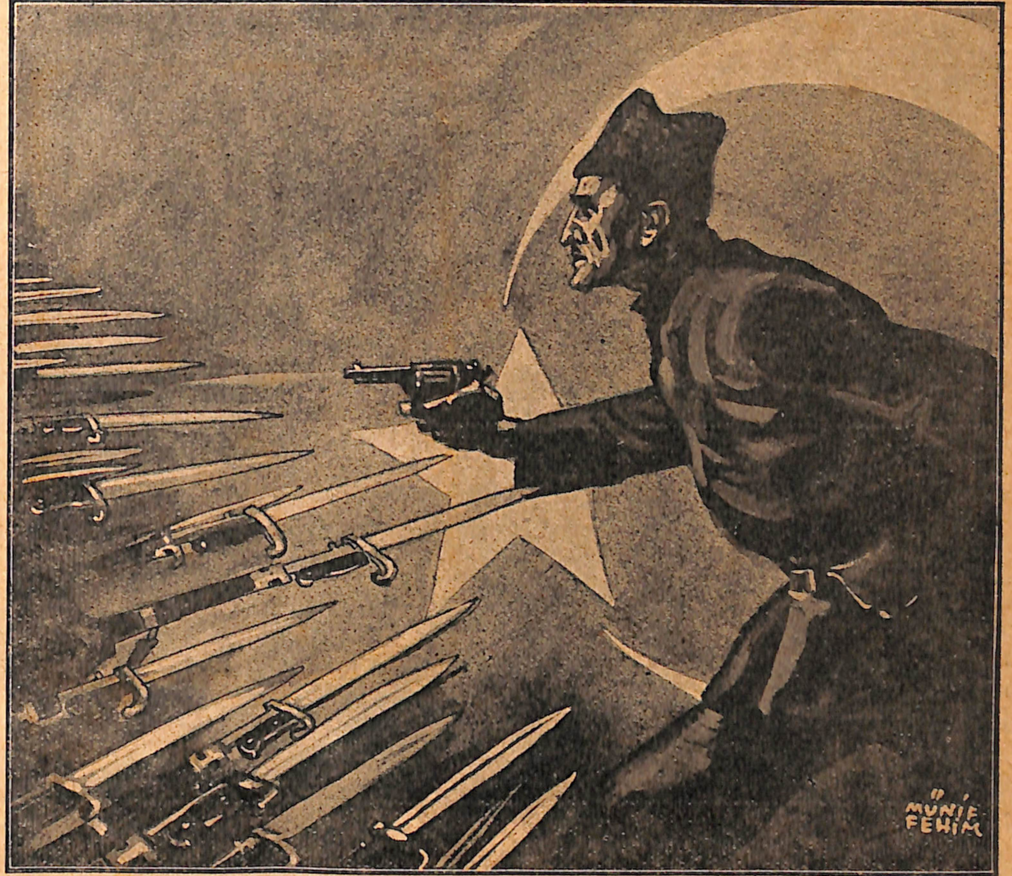
Gazetelerden: Suriyeli kadınlar lükse boykot yaptılar..

— Ya haciiii ?.. Nereye hicret ediyor bu Lüks ailesi ?..

— Türkiyeye !..

MECHUL

KAHRAMANLAR

Hepimizin hayatında, dost, akraba, komşu, arkadaş bir Hasan Tahsin vardır belki. Fakat hepimizin müşterek Hasan Tahsinini, tek Hasan Tahsini, millî Hasan Tahsinimizi tanıyor musunuz ?

Hayır, tanımıyorsunuz elbet. Nereden tanıyacaksınız ki, yirmi dört yılın tarihinde onun adı yoktur. Şairler onun destanını yazmadı. Fırçalar onun kanile işlemediler.

Onu, babalarımız bilmiyor, biz duymadık ve çocuklarımız tanımıyacak !

İnkılâbın apartımanlı kahramanları ve milyoner idealistlerinden iğrenen millî hafızayı, Hasan Tahsinin mübarek hatırası ile yıkayalım :

Hasan Tahsin "Kordon rıhtımına çıkan Yunan Efzun alayının başındaki mangaya revolverle ateş ederek ilk silâhı patlatan ve orada vatan için ölen genç fedai„ dir. (*)

Bir orduya karşı tek adam !

Schopenhauer : "İnsanın bütün hayat boyunca elde edeceği en yüksek vasıf. kahramanlıktır„ der.

Hani bu kahramanın şehit düştüğü yerde yükselen heykeli ?

İstikbale şekil verecek nesillere bu örnekleri göstermezsek, çocuklarımızdan nasıl şikâyet edebiliriz ?

Kahramanlıklar, kahramanlarile beraber toprak oldukça, kazanç zekâsı, fikir zekâsını yenmekte devam edecektir.

Y. Z. O

(*) İstiklâl savaşında Garp cephesi nasıl kuruldu ? Yazan : Tekirdağ mebusu Rahmi Apak.

Bir Mektup

Kahramanlarımızın hayatlarını en ince çizgilerine kadar çocuklarımıza tanıtmalıyız. Hayatın çirkefi içinden fışkırmış soysuzları okuya okuya zehirlenen genç benliklere karşı tek panzehir budur.

İşte bu kahramanlardan biri: Hasan Tahsin!

Tesadüfün tanıttığı bu mechul kahramanı, ben o zamanki «Çınaraltı» na yazmıştım.

Sağdan soldan aldığım mektuplardan birini, şahsıma karşı gösterilen nazik iltifatları çıkararak aynen alıyorum:

Aziz üstat;

Son çıkan Çınaraltının baş yazısında dünyalar değer bir kadirşinaslıkta bulundunuz. Varlığını memleketinin selâmetine feda eden Hasan Tahsin merhum benim en aziz arkadaşlarımdan biri ve asıl ismi (Nevres Recep) idi. Kültürü kuvvetli bir genç olan Nevres, orta tahsilini Selâniğin Feyziye mektebinde yaptıktan sonra meslekî tahsil için Parise gitmişti. Türk-İtalyan harbi esnasında orada bir sinemada Türklük aleyhinde gösterilen bir filmi seyrederken taşkın İtalyan gençliğinin tezahürlerinden kendini kaybeden Nevres, Olimpya sinemasının perdesini bir tabanca kurşunu ile delerek hıncını alabilmişti. Sonra balkan harbi âfetini başımıza ören meşhur Balkan cemiyeti idarecilerinden Bakston biraderlere Romanyada tertip ettiği suikast neticesinde uzun seneler mevkuf kalmış ve ancak o memleketin ordularımız tarafından istilâsı üzerine Hasan Tahsin müstear ismini takınan Nevres, vatan sevgisi bütün duygu, düşünce ve hareketlerine hâkim, eşsiz bir kahramandı. Size 1918 yılında bana ithaf ettiği bir resmini gönderiyorum.

Turan Türksoy

SON TREN

Ali Salak, İsmail Peksaf ve Abdurrahman Kazoğlu biribirinden ayrılmayan üç ahbap idiler. İçtikleri su ayrı gitmiyordu. Bu sıkı fıkı dostluk aralarında bir de iş ortaklığı kurmuştu. Peksaf ile Kazoğlu İstanbulda şirketi temsil ediyor, Anadolunun kenar bir köyünde Ali Salağın etraftan toplıyarak yolladığı zahireyi piyasaya sürüyorlardı.

Ticaretin mutlaka bir zekâ işi olmadığını, şans yardım ettikten sonra en hımbıl adamın kısa bir müddet içinde kalantor kesileceğini zaman kendilerine öğretmişti. Üç ortak da bu dersten, kendilerine göre faydalanarak işlerini tıkırına koymuşlar, geçinip gidiyorlardı.

Akıllarının ermediği bir şey varsa, o da hesaptı. Para geliyor, gidiyor. Daha ziyade geliyor, fakat kim ne kadar alıyor, kimin hakkı kime geçiyor? Bu bir türlü belli olmuyordu.

Bir aralık, bu işi gördürmek üzere, Yomtov adında bir Yahudi muhasebeci tutmuşlardı. Bu adam ise, belki adının icabı, kendilerini «yontmuş» idi. Öyle ki iki, üç ay sonunda az kaldı herife borçlu bile çıkıyorlardı.

Bunun üzerine, işlerine, artık ne olursa olsun, yabancı karıştırmamağa, yılda iki defa hep bir araya gelip: «Şu senin, bu benim!» diyerek kendi aralarında hesaplaşmağa karar vermişlerdi.

İlk toplantıyı İstanbulda yaptılar ve memnun olarak ayrıldılar. Lâkin ikinci toplantı zamanı gelince, Ali Salak, ötekilere mektup yazıp, o sırada kendisinin köyden ayrılmasının doğru olamıyacağını, çünkü mahsul zamanına rasladığını, ve her halde onlar gelecek olurlarsa, müstahsille de görüşüp tanışmak fırsatını bulmuş olacaklarını bildirdi.

İsmail ile Abdurrahman yola çıktılar. Gidecekleri köy tren yolu üzerinde idi. İstasyondan bir saat çekiyordu ama, yolcular, kara pampurundan inişin yaylı bulabiliyorlardı. Ali Salak o yolda malûmat vermişti.

İki gün bir gece yuvarlandıktan sonra vardılar. Ali kendilerini sevinçle karşıladı; evine götürdü, ağırladı. Şereflerine börek yaptırmış, kuzu çevirtmiş, üç şişe de «Bıyıklı» rakıdan almıştı.

Yediler.. İçtiler.. köyün ileri gelenleri ile tanışarak, muhabbet ettiler. Tenha kaldıkları bir anda, paraları çıkarıp ortaya koydular: Hep binlik, beş yüzlüktü. Hele ellilikten aşağı banknot yoktu.

Paylaşma işi sona erince, baktılar ki kâr, umduklarından da fazladır. Her birinin hissesine, şöyle böyle dört, beş bin düşüyor. Memnuniyetlerinden ağızları kulaklarına vardı. İsmail ile Abdurrahman bir ayak evvel İstanbula kapağı tekrar atıp, şöyle adam akıllı bir cümbüşlenmeyi kafalarına koydular. Ali varsın köyde kalsın. Zaten o, adı üstünde, Salağın biri, eğlence, cümbüş, o taraklarda bezi yok, onun!

Treni sordular. Tesadüfen o gün İstanbul istikametinde, köyden üç tren geçiyormuş.

— Ülen! dediler; önce hangısı gahiyorsa, onunla gidek!

Yaylı kapıya geldi. Kilim heybeler, tahta bavullar yüklendi. Üç ortak da iyi kötü kuruldular.. Doğru istasyona!

Köy kalabalık, civarda da bir fabrika bulunduğu için, Demiryollar idaresi bu istasyonda yarı bakkal, yarı kahve ve meyhane, bir büfe kurmuş, kiraya vermiş, işletiyordu.

Üç ahbap, köyden hesapsız çıktıkları için, istasyona ilk tren vaktinden bir saat evvel gelmişlerdi. Beklemek üzere büfeye girdiler, yerleştiler.

Beş dakikada bütün lâfları tüketmişler, sıkılmağa başlamışlardı. Biribirlerinin yüzüne bakmakla da vakit geçmiyeceğini anladıklarından, yan gözle tezgâhı dikizleyen Kazoğlu, bir şişe şarap ısmarladı.

O tükenince, İsmail bir ikincisini getirtti..

O da bitti. Üçüncü şişe için, Ali:

— Benden gelsin! dedi.

Diller tekrar çözülmüş, şakalar, kahkahalar, ortalığı neşeye boğmuştu. Bizim ortakların keyfine, büfenin öteki müşterileri de iştirak ediyorlardı.

Büfeci, bir aralık:

— Ağalar! dedi; tren geliyor. Çok eğlenmez.. Kalkın.

Ortaklar bakıştılar. Adam! Ne de iyi muhabbet ediyorlardı! Böyle meclis yarıda bırakılır da, gidilir mi idi? Kazoğlu, başka iki tren daha olduğunu hatırlayarak sordu:

— Öteki pampur gaçta?

— İki saat sonra!

— De ha, iyi ya! Bir şarap daha vi. Binlik ossun!

— Ülen, yaşşa be, Gazoğlu!

O iki saat de geçti. Neşe kaynakları

Ercümend Ekrem TALU

Sonu 15 inci sayfada

Mizah

Basın Balosunda

Matbuat balosunda, orta halli bir masa, karı koca oldukları somurtuşlarından belli. Kadın homurdanıyor:

— Neye öyle soğuk duruyorsun? Neşemi kaçırma kuzum.

— Ne yapayım?

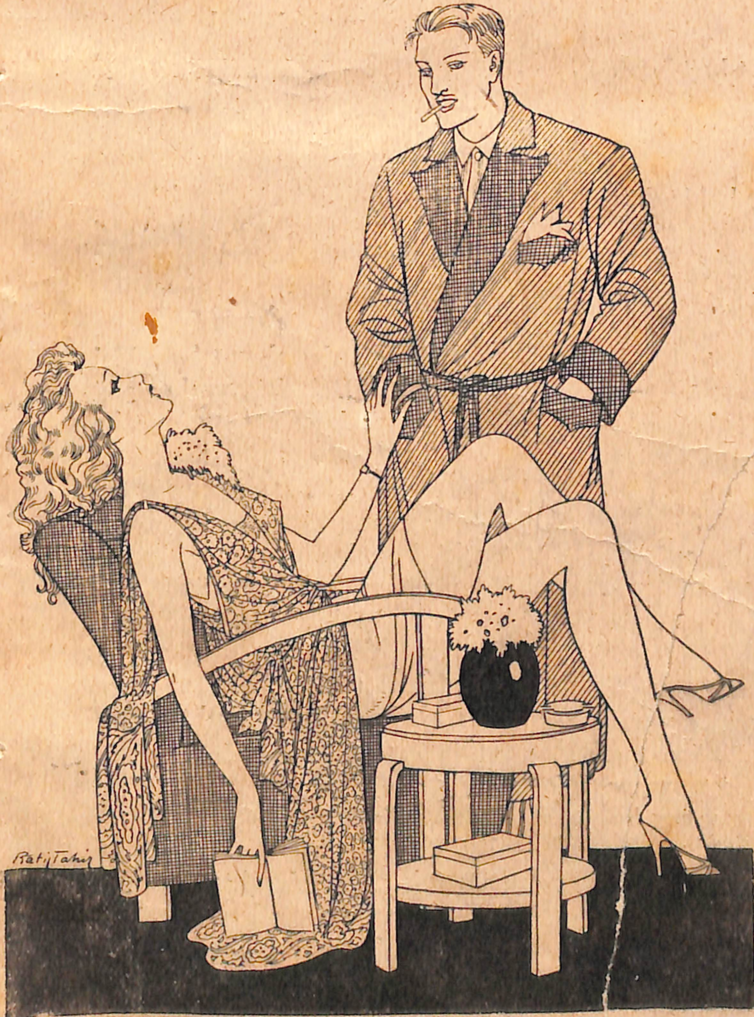
— Bak kotiyonlar dağıldı. Herkes başına bir külâh geçirmiş dans ediyor. Haydi, sen de bir tane giy dans edelim!

Erkek, yalvaran gözlerle boynunu büktü:

— Aman karıcığım, insaf et. Burada da mı külâh giydireceksin?

Kadın — [Vurguncuya] Ne o ?. . . Beni piyasa malı sanıp vurgunların arasına mı katmak istiyorsun ?...

Kadın — Çabuk tıraş ol, saçlarını tara, üstünü başını düzelt . . Yeni hizmetçi seni böyle görürse dünyada durmaz ! . .

Telâş !

Salamon, karısı, kızı, oğlu, damadı, Adaya gidiyorlardı. Vapur kalkmak üzere idi.

Salamon, telâşla koşmağa başladı. Ama, ötekiler aldırış etmiyorlardı.

Salamon, hiddetle arkasına dönüp bağırdı:

— Perla, Raşel, İzak, Mişon!. Koşsanıza be!.

Aile, hep bir ağızdan sordu:

— Ne var? İaneciler mi yeliyor?

Diş

İsmail Habib dişlerini çektirmişti. O gün, bir edebiyat toplantısında, sağdan soldan kendisine sataşmağa başladılar.

Faruk Nafiz takıldı:

— Habibciğim, senin dişsiz olduğunu anladılar galiba!.

Top

Karlı bir gündü. Salamon, sabahleyin erkenden dükkânı açmağ gidiyordu. Birden kafasında bir kar topu patladı Döndü, baktı: Eski ticaret komşusu Ahmet Demir. Acı acı gülümsedi:

— Maşalla maşalla. Hâlâ top atmaktan vazgeçmemişsin be!.

Enfes !

Cemal Reşidin piyano resitalinde iki şık kız konuşuyor:

— Enfes çalıyor, değil mi? Enfes!

— Evet cidden enfes!

— Sen piyano çalar mısın?.

Genç kız dudak büktü:

— Bilmem? Hiç tecrübe etmedim.

KUŞLU NALIN

Tefrika No. 2

Yazan: Hikmet Feridun ES

Birinci tefrikanın hülâsası:

Şehir dışında Kuşaksız hatun hamamı. Her kurnanın başında bir kadın kalabalığı. Bu sırada lâc vert çarşaflı garip bir insan hamama geliyor. Natır kadın onu külhanın üstündeki hamamcılara mahsus odaya götürüyor. Çarşaflı peçesini kaldırıyor. Bunun altından çopur, bıyıklı 55 lik bir erkek çıkıyor. Bu Macunî zade adındaki tüccarın kâtibidir. Natır kadın döşemeden bir tahta kaldırıyor. Kâtip buraya gözlerini uydurarak, aşağıyı, hamamı, yıkananları seyrediyor. Bu sırada hamamcı kadınla çopur kâtibin konuşmalarından şunları anlıyoruz: Macunî zade gece hamama gelecektir. Hamam âlemi için hazırlıklar yapılmaktadır.

●

«Çopur kâtip» hemen bu çatlağa gözünü uydurdu:

— Vay vay vay... hamam ne kadar da kalabalık. Şuradan iğne atsam yere düşmeyecek!.

Natır kadın gururla cevap verdi:

— Öyle... Çingeneler evleniyor...

Kâtip artık natırı dinlemiyordu. Aklı başından gitmişti. İşte meşhur çingene hamamı» sanki kubbeleri bıçakla kesilmiş, ayaklarının altında idi. Gözüne ilişen manzara şu idi:

Buğular arasında zaman zaman kaybolan karşıki kurnada beyaz bir vücut yıkanıyordu. Dirsekleri sivrileştiren hareketle kollar yukarı kalkmış, başta, saçlarda hesapsız renklerle titreyen büyük bir sabun yığını... Kubbedeki pencereden billûr bir sütün sertliği ile, fakat çaprazlama inen gün ışığı bu ıslak vücudun üzerine vurmuştu. Onun yaldızı içine vücudun sağ omuzundaki köpük yığınları ağır bir yürüyüşle - dökülen her tas sıcak suya karşı baş kaldıracakmış gibi - diri ve isyankâr göğse doğru kayıyordu. Ve oradan her biri ayrı ayrı renkte milyonlarca minimini baloncuklarla, köpük yığını eritilmiş sedef külçesi halinde sol kalçaya doğru ağır ağır akıyordu. Çapraz güneş ışığı omuzdaki sabun yığınının arasından geçip, onu pırıl pırıl yakarak göğse iniyor, oradaki köpük toplarını da akla gelmiyecek renklerle tutuşturduktan sonra yerde, yine köpük dolu ve pırıl pırıl kalaylı bir tasın içine giriyor ve nihayetleniyordu. Etraftaki buğular bu yaş ve parlak vücudu, dünyanın en ince kolu gibi sarıyordu. Başa tas tas su dökdükçe ıslak siyah saçlar mübalağalı bir cilâ ile parlayarak omuzlara yapışıyor, göğüsten kalçaya doğru eğri bir yol tutan köpüklerin yürüyüşü hızlanıyordu.

Nalın takırtıları, tas tıkırtılarına karışıyor, mermer salonun etrafına incecik bir kanal içinde kurşunî bir derecik dört tarafı dolaşıyordu.

Kâtip nefesi kesilmiş bir halde, büsbütün çatlağa abandı. Fakat içerideki ıslak, sıcak buğu, gözlüklerini hafifçe perdelemişti. Geri çekildi. Gayet çabuk bir hareketle gözlüğünü çıkardı. Gözlüksüz bambaşka bir şekil alan ve birdenbire buruşan suratiyle, kopça gözlerini süzerek, kocaman bir mendille gözlüğünün buğusunu telâşlı telâşlı sildi. Sonra tekrar deliğe kapandı.

Bulunduğu yerden göbek taşının bir kısmı da görünüyor. Bunun üzerinde kapkara saçlı bir genç kadın yatıyordu.

Boynundan ince bir zincirle uzanan altın bir istavroz, güneş ışığı vuran yaş çıplak ve dolgun göğsünün tam ortasında ışıldıyor... Ve istavrozun hemen yanında, göğsünün sağ tarafında mor bir çürük kâtibin gözlerinden kaçamamıştı.. Evet altın istavroz ve tam yanıbaşında mor çürük!.. Kâtip bu işe pek şaşmıştı.

Altın istavrozun ve çürüğün güzel göğüslü sahibi güneşin altında ışıl ışıl yanan ıslak ve kapalı kirpiklerle uyuyordu.

Kâtip natıra sordu:

— Kim bu!..

Natır gülümseyerek cevap verdi:

— Hirisantina adında bir kız...

— Göğsünde hep böyle istavroz taşır mı?

— Sen ona bakma... Çok çapkın şeydir... Ama el altından ha!.. İyi oyun da oynar, şarkı da söyler.. Sur dışında, Ayazmanın yanındaki bostan kulübesinde oturuyorlar. Kardeşi bahçıvandır.

— Bu gece çengilerle o da gelir mi acaba?.

— Neden gelmesin?. Tembih ederiz..

Hirisantina uykusu sırasında şöyle biraz yana döndüğü için altın istavroz sağa kaymış ve göğsü üstündeki çürüğün üzerine gelmişti. Natır:

— Ne anasının kızı, ne civelek Hirisantinadır o..

Gûya kiliseden de çıkmaz ha... Halbuki.. halbuki.. Bak istavrozla göğsündeki çürüğü kapatmasını da becerdi...

Kâtip uyuyan Hirisantinanın vücudundan buğular yükseldiğini de gördü. Sanki buğular günlük kokuyordu. Ve mermer taşlar üzerinde gözleri kapalı bu haçlı genç kadın Bizans saraylarının, papaları bile çileden çıkartan fahişe prenseslerini ve aynı zamanda gladyatörlere uzaktan göz kırpan hipodrom yosmalarını hatırlatıyordu.

Çopur kâtip:

— Bu da gelsin!.. dedi.

İçerisi çok sıcak olacaktı. Vücutlar kızgın buğudan ve boğulmaktan koyu pembe bir renk almıştı.

Kâtip ileride şişman bir kadının sıcak su dolu bir kurnanın içine girip oturduğunu gördü. Fakat gözlerinin vaktini ziyan etmemek için başını başka tarafa çevirdi.. Yanda, iki kadı-

nın yıkandığı kurnanın duvarına natır kadınlardan biri «şap!» diye hızla attığı, küçücük, kurşunî renkte bezden bir çıkını yapıştırmıştı. Yandan sesler yükseliyor:

— Natır Hanım... Bize de ilâç!..

Kapının yanında, mermer sedin üzerindeki kurnada yıkanan fındık kurdu gibi bir kadın artık çıkmağa hazırlanıyordu. Kurnanın üstünde, kos kocaman kara çivide asılı duran kuru silecekleri almak için ayağa kalktığı zazman vücudunun her tarafından hafif dumanlar çıkıyordu.

Nihayet ıslak peştemal bir eski zaman âşıkı gibi yere düşerek çıplak ayaklarına kapandı ve kuru silecekler vucudu sardı. Kurnanın önünden ayrılmadan önce ayaklara dökülen bir tas serin su... Sonra kıpkırmızı bir yüzle kapıya doğru gidiş...

Natır kadının sesi kâtibin arkasında yükseliyor:

— Soğukluğu da görmek istemez misiniz aslanım?..

Kâtip sabırsız bir çehre ile doğruldu. Natır kadın gülümseyerek:

— Onun da penceresi buradadır... diyor.

Dipteki tahtalardan birini kaldırıyor. Sırtındaki çarşafı hâlâ çıkarmamış olan çopur erkek bu sefer oraya doğru eğiliyor. Mini mini bir çatlak. Fakat şimdi hamamın soğukluğunu ve göbek taşını yekpare olarak tam tepeden seyrediyor. Burada ıslak peştemalının içinde, saçları güneşten ışıl ışıl yanan bir kadın sereserpe yatmak ta idi. Çıplak kollarını iki tarafa açmıştı. Kâtip yukarıda ve tam onun hizasında idi. O kadar ki serinlemek için ıslak peştemalla kendisini göbek taşının üstüne atan bu genç kadının fazla sıcaktan aldığı nefeslerle göğsü hızla inip çıktıkça çopur kâtip âdeta onun kendisine doğru — görünmeyen bir yay ile — yaklaşıp uzaklaştığını sanıyordu.

Göbek taşının bir ucunda hamama yemeklerini getiren kadınlar karınlarını doyuruyorlar. Bir kenarda duran turşuların arasında hiyarların parlak kehribarlığı göz alıyor. Çıplak çocukların elinde altın külçelerini hatırlatan ayva dilimleri var.

Birdenbire aşağıda bir gürültü kopuyor:

— Görenler maşallah desin!. Görenler kırk bir kere maşallah desin! sesleri yükseliyor.

Kâtip gözlerini delikten ayırmadan yanında başka bir çatlağın üzerine abanmış duran natır kadına soruyor:

— Ne oluyor?.

— Çingene gelinini yıkadılar. Hamamdan çıkıyorlar. İşte gelin ortada.

Kâtip şaşırıyor. Çünkü gelin henüz tamamiyle çocuk denecek yaştadır. Gayetle ufak tefek, esmer fakat vücudu balığı hatırlatan simsiyah saçlı bir kız. Soğuklukta kendisini durduruyorlar ve insanda canlı canlı ve henüz ismi konulmamış bir deniz hayvanı tesirini uyandıran göğüslerine kokular, esanslar sürüyorlar.

Kâtibin gözleri gelinin ayaklarına takıldı. Bu çıplak ayaklarda onun şimdiye kadar görmediği çeşitte bir çift nalın vardı. Bu nalın tamamiyle gümüş kaplı idi. Ve yine gümüşten tasması üstünde, gümüşten bir kuş vardı. Bir yay üzerine oturtulmuş olan bu kuş, genç gelin yürüdükçe titriyor, çıplak ve yaş ayakların üstünden «Pırr!» diye havalanacakmış gibi hareketler ediyordu. Gümüş kuşun küçük mavi boncuktan gözleri vardı.

— Arkası var —

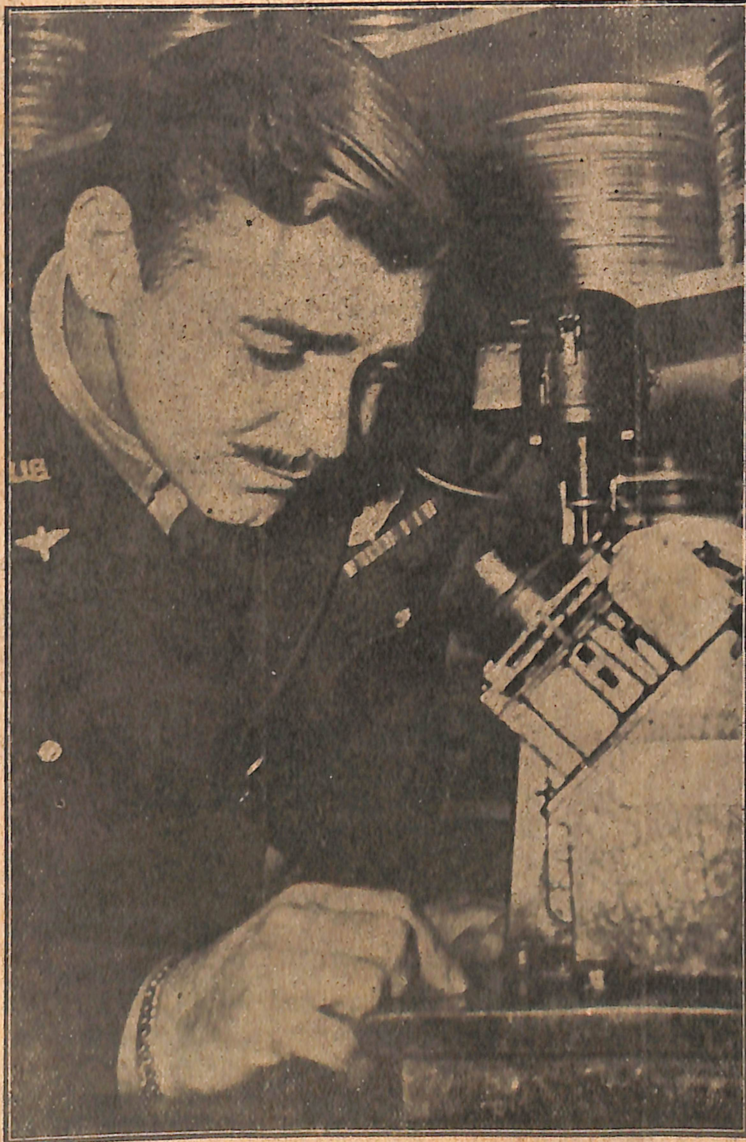
Yaldızlı Bacaklar

Holivut takvimine göre senenin en güzel ayı Marttır. Dört hafta süren yağmur mevsimi birdenbire bıçakla kesilir gibi nihayetlenir. Masmavi gök, ışıl ışıl güneş,ılık hava... Holivud, biraz daha cenupta San Diago çiçekleri ile meşhur yerlerdir. Ve mart ayında havalar birdenbire ısınınca buraları âdeta yekpare bir çiçek haline girer. Her tarafta renk, her tarafta koku...

Göz açtırmayan yağmur haftalarında bunalanlar kendilerini güneşli asfaltların üzerine atarlar. Holivud sokakları, meşhur Holivud bulvarı, Vinc Street, Beverly Hills yıldızların, harbe rağmen hâlâ çok yeni ve lüks olan otomobilleri ile dolar taşar. Yıldızlar güneş gezintilerine başlarlar. Lon Duago'ya, hattâ Meksikaya kadr uzanırlar.

Mart ayı çiçeklerle beraber, holivut aşklarının başladığı mevsimdir de. Dikkat ederseniz holivutta bütün dedikodular baharda ve bilhassa martta başlar. Yıldızlar dünyasında mart ayı tam mânasile mırnav ayıdır.

Çiçekleri açtıran Tropik güneşi yıldızların kan damarlarını fokurdata fokurdata kaynatır.

Fakat mart ayni zamanda kış mevsimi filimleri için çalışma banşlangıcıdır. Sinemacılar «ölü mevsim» diye yaza derler. Halbuki Holivut, yazın çevirdiği filimlerle kışa hazırlandığı için orada «diri mevsim» martla beraber açılır.

bav ekispresi» dir.

Marlen Dictriche bu film de mihraceleri çileden çıkaran bir Hint dilberi rolünü oynamaktadır. Artistin fettan bir Brahman kadın tipini nasıl canlandıracağı merak edilmektedir. Marlen bu filim için harikulâde bacaklarını yaldıza boyatmıştır. Zaten biçimli olan bacaklarına yaldız bir heykel güzelliği vermiştir. Bu yaz Amerikanın bir çok plâjları, hattâ sokakları çorap yerine bu tarzda yaldızla bacak boyatmanın moda olacağı sanılmaktadır. Çünkü Marlen'in yaldızlı bacakları o kadar beğenilmiştir.

Kanlı döğüşe rağmen Holivut bu sene büyük faaliyetle işe girişmiştir. Elde çevrilen bir çok filimler vardır.

Bunlar arasında Marlen Dictriche'in filmi daha şimdiden derin bir alâka uyandırmıştır.

Eğer ileride değiştirilmiyecek olrusa şimdilik bu filmin ismi «Ganj nehri yatağını şaşırdı!», yahut «Bom

Holivutun ikinci haberi de Clark Gable'in cephe dönüşüdür Yakışıklı jön promiye cephede bir çok filimler çevirmiştir. Resimde onu çektiği sahneleri tetkik ederken görüyorsunuz. Fakat bu sahneler ateşli aşk öpüşmeleri değil, ateşli bombardımanlardır.

FİGÜRAN

Son Tren

— Baştarafı 10 uncu sayfada —

bir ırmak gürlüğü ile akıyor, akıyordu.

— Ağalar! Tren düdük öttürdü!

— Öttüdü ise öttürü goşun! Son papurulan gideriz gaali! Oldu olacak. Değel mi ülen?

— Eyle. Hey, bağa bah, soyha! Şarap tükendi.. Görmüyon mu? Tezele bi yol!

Böyle böyle, son trenin vakti de geldi, çattı. Bu sefer, hareketlerini tehire imkân yoktu. Ayağa kalktılar. Tezgâh başında birer tek daha çekip ayrılacaklardı.

— Doldur!

— Hedi; afyatınıza!

— Afyat şeker ossun!.

Büfeci, hışlaya hışlaya istasyona rampa eden treni gösterdi.

— Amanın ağalar! gider, ha!.

— Gulağ asma! Doldur bi yol daha!

— Düüt!. Dan, dan, dan!.

— Amanın diyin! Gahiyor meret!.

Trenin tekerlekleri ağır ağır dönmeğe başlamıştı. Ali Salak, elinde heybenin teki, bir de bavul ile hepsinden önce seğirtti, vagonlardan birinin basamağına atladı.

Ötekiler arkadan koşuyor, yetişmeğe çalışıyorlardı. Fakat tren birdenbire hızlandı.. Binemediler, apışıp kaldılar...

Derken, kısa bir şaşkınlıktan sonra ikisi birden katıla katıla gülerek yerlere yuvarlandılar. Kapısının önünde bunları gözetleyen büfeci, gözleri hayretten büyümüş, sordu:

— Ne oldunuz be? Ne gülüyorsunuz aval gibi?..

Kazoğlu kahkahadan boğulurcasına cevap verdi:

— Nasıl gulmiyek? Biz gideceydik. galdıh!. O soyha bizi uğurlamıya geldiydi. Getti, eşeğin oğlu!. Kah, kah, kah!..

Ercümend Ekrem TALU

MİLLÎ

PİYANGO

Her ayın yedinci günü binlerce vatandaşın istikbalini aydınlatan bir meşaledir.

Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İstanbul Halk matbaası

ANADOLU

SİGORTA ŞİRKETİ

Türkiye Cumhuriyeti Ziraat ve Türkiye İş Bankalarının Kurumudur

Sermaye ve ihtiyatları : 5.832.000 Liradır

Tesis tarihi olan 1925 senesinden beri yaptığı sigortalar:

Karada: Yangın - **kiracı, şagil, mal sahibi ve komşu mesuliyeti - kira zararları** - yıldırım - zelzele - infilâk - **havagazı iştialı - makina kazası ve motör iştiali** - kara nakliyatı - kara harb sigortaları.

Denizde: Bütün deniz tehlikelerine karşı deniz nakliyatı - gemi ve motör tekneleri - mayın - torpil - alelûmum deniz harb sigortaları.

Havada: **Tayyare sigortaları - tayyare seferlerinde pilot ve yolcuların sigortaları.**

Kazada: İnsanın maruz kalabileceği her türlü kaza - iş kazaları - otomobil - otomobil kazaları - malî mesuliyet - makina kırılması sigortaları.

Hayatta: Temettülü veya temettüsüz olarak ölüm tehlikesiyle beraber: Tasarruf için: **"Muhtelit"** ve **"Tam muhtelit"** - aile istikbalini temin için: **"İratlı aile"** - kızlar için: **"Cihaz"** - çocuklar için: **"Tahsil ve terbiye"** - ihtiyarlık için: **"İrat"** - Hastalık veya kaza neticesinde malûl kalmaya karşı: **"Malûliyet"** sigortaları.

İş Sahasında: Atelyeler, fabrikalar, maden ocakları gibi iş yerlerinde ve ticarethane, bankalarda ve meslekî teşekküllerle birliklerde çalışanların hayat, ölüm ve kazalarını temin eden grup sigortaları.

İstanbul, Yenipostahane karşısı, Büyük Kınacıyan Han.
Telefon: 24294. Hayat kısmı: 20541

Eminönü Halkevinde

SALON SPORU